

og den høitærede Konseilspræsident, som har bemærket det Samme paa et andet Sted, have Ret, naar de have gjort Indvending mod den historiske Sandhed af den anden Sætning i det fjerde Afsnit; men ved en lille Rettelse kan det jo meget godt lempes. Derimod har jeg en Hovedindvending at gjøre mod Adressen, og det er den, at det Punkt, som forekommer mig at være det væsentligste for Diebliffet, og som forekommer mig at indeholde den største Fare for Danmarks Frihed og Selvstændighed, ikke med et Ord er berørt; hvad jeg dermed mener, vil jeg tillade mig kortelig at forklare.

Da der paa et andet Sted har været talt om Afstanden i Tid mellem den Dag, da Fællessforfatningen af 18de November blev vedtaget i Rigsraadet, og den Dag, da den blev underskrevet — og talt derom af den høitærede Konseilspræsident selv — skal jeg visse- lig ikke i fjerneste Maade bebreide Landets Konge, at han har behøvet Betænkningstid, at han samvittighedsfuldt har overveiet, hvad han har underskrevet; men jeg nævner det blot for at paapege, at en Betænkningstid forudsætter Tilstedeværelsen af en Tivol; denne kan under de forhaandenværende Forhold have været meget naturlig; men jeg vil kun paapege, at den har været der. Kort Tid, efterat Forfatningen af 18de November var underskrevet, hørte man Tale om Forhandlinger med den holsteenske Stænderforsamlings Præsident om at overtage det holsteenske Ministerium, hvilke ikke bleve til Noget. Derpaa fulgte den saakaldte „Presfion“, det vil sige, Bestræbelser fra Udlandets Side for at formaae Kongen og Regjeringen til at ophæve Forfatningen af 18de November. Disse Bestræbelser forbleve, Gud ske Lov, frugtesløse; Kongen har som en ærlig og hønnet Mand holdt sit Ord, som han har givet ved at underskrive Forfatningen. Men det har dog havt en Ministerkrisis til Følge, som efter 8 Dages Forløb førte til en Forandring i Regjeringens Personale. Naar jeg nu vil see hen til den nye Regjeringssammensætning, saa vil jeg forudsikke den Erklæring, at jeg til den høitærede Konseilspræsident personlig har den fulde Tillid, at han ikke blot er en ubemærket dygtig Mand, men ogsaa en

ærlig danst Mand, som aldrig med beraad Svil gaae ind paa Noget, der efter hans Overbevisning vil føre til Tabet af Danmarks Frihed og Selvstændighed. Men, naar jeg seer hen til, hvor han har søgt sine Kollegaer, hvilken Farve de nærmest have, saa viser dette samme Vel som de andre forudgaaede Begivenheder; det er en Tilbagevendelse til en Retning, som vi ved Vedtagelsen af Forfatningen af 18de November ansaae for endt, en Bestræbelse efter at vende tilbage til Noget, som den høitærede Konseilspræsident paa et andet Sted har kaldet Samstat, men som man tidligere pleiede at kalde Heelstat, nemlig Gjenoprettelsen af Statsforbindelsen med Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg, med de tydske Forbundslande. I samme Retning gaae nu de fjendtlige Bestræbelser udefra, som for Diebliffet ere rettede mod os. Tydskland frembyder det allerforunderligste Skue; de to Stormagter, som hidtil udelukkende have behersket den tydske Forbundsstat og foreskrevet den alle dens Beslutninger, enten det var de mindre Stater med eller imod, ere pludselig komne i Mindretal paa Forbundsforsamlingen i Frankfurt, og de have taget det saakaldte danst Anliggende i deres egen Haand; de sende i disse Dage store Troppemasser op til Hertugdømmet Holsteen i den angivne Hensigt at besætte Slesvig. Hvorfor gjøre nu de tydske Stormagter dette? Det er mig aldeles klart, at de maae gjøre denne Vending, fordi de ville forhindre Holsteens, Lauenborgs og Slesvigs Afskillelse fra Danmark; men de ville tillige opnaae Noget for Tydskland. De ville besætte Slesvig, og Holsteen for at oprette et Slesvig-Holsteen, og dette ville de saa overlevere Kongen af Danmark. Det er denne Retning, hvori de tydske Stormagters Politikk for Diebliffet gaaer. Naar det er sandt, hvad der fortælles i fremmede Blade, at den danst Regjering ligeoverfor disse Bestræbelser har erklæret sig beredvillig til at knytte Underhandlinger paa Basis af Overenskomsterne af 1851—52, da kommer det med Hensyn til det endelige Resultat meget an paa, hvorledes man betragter disse Overenskomster, hvilken Opfattelse man selv har af dem, og hvad Retning disse Forhand-